konu toho býti porušeno nějaké subjektivní právo stěžovatelovo a byla by stížnost dle § 2 zák. o správ. soudě nepřípustná.

893.

Zřízenci okresní: * Rozhodovati o tom, přísluší-li zaměstnanci okresního zastupitelstva povaha trvale ustanoveného okresního zřízence ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 17 sb. z. a n. z r. 1920, přísluší vzhledem k ustanovení § 24 leg. cit. řádným soudům.

(Nález ze dne 20. června 1921 č. 4223.)

Prejudikatura: srovnej nál. č. 869.

Věc: Antonín H. v Ml. V. (adv. Dr. Viktor Posamentír z Ml. Vožice) proti zemskému správnímu výboru v Praze o služební postavení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel, který dekretem z — ustanoven byl definitivním správcem okresní stravovny v Ml. V., podal v březnu 1920 na okres. správní komisi žádost, aby služební poměr jeho posuzován byl pro budoucnost podle zákona ze 17. prosince 1919 č. 17 sb. z. a n. z r. 1920. Žádost ta byla okresní správní komisí zamítnuta, poněvadž stěžovatel není u okresu trvale a plně zaměstnán. Podané odvolání zemský správní výbor odmítl a odkázal stěžovatele na pořad práva, ježto v daném případě vznikl spor týkající se služebního poměru mezi stěžovatelem a okresem, o kterém podle § 24 zák. ze dne 17. prosince 1919 č. 17 sb. z. a n. ex 1920 přísluší rozhodovati pořadem soudním.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Žalovaný úřad omezil se ve svém rozhodnutí na to, že odmítl svou kompetenci k rozhodnutí sporu. Může se proto jednati dnes toliko o tuto otázku kompetence, nikoliv o meritum věci, a nemůže se proto soud zabývati námitkami stížnosti, které se týkají merita sporu mezi stěžovatelem a okresem. Pokud však jde o otázku kompetence, bylo uvážiti ustanovení § 24 cit. zákona, které praví, že »spory o příjmy služební a výslužné zřízence, o zaopatřovací požitky vdov a sirotků, jakož i ostatní spory, vzešlé ze služebních poměrů, rozhodují se pořadem soudním.« Znění toto — stejně jak textování § 40 zák. o okresních úřednících z 27. července 1919 č. 444 sb. z. a n., který ovšem uznává v celém rozsahu kompetenci úřadů samosprávných, — přimyká se těsně na znění § 40 zák. z 3. října 1907 čís. 63 z. z., kde arciť kompetence je dělena a soudům vyhraženy toliko spory o majetkoprávní nároky ze služebního poměru okresních úředníků. Avšak právě z toho patrno, že zákondárství republiky vědomě chtělo toto rozlišování odstraniti a veškery spory ze služebního poměru okresních zřízenců přikázati řádným soudům. Dlužno tedy po názoru soudu pro veškery spory ze služebního poměru trvale ustanovených okresních zřízenců ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 17 sb. z. a n. z r. 1920 uznati kompetenci řádných soudů.

Proti tomuto názoru bylo by lze uvésti toliko jedinou námitku — kterou skutečně také stížnost v podstatě činí — že totiž vzhledem k nepochybně veřejnoprávní povaze služebního poměru těchto zřízenců spa-

dají do příslušnosti řádných soudů podle výslovného předpisu zákona toliko spory, vzešlé ze služebního poměru jejich, kdežto spory o samu existenci tohoto poměru jejich že náleží rozhodovati úřadům samosprávným; soudy byly by pak příslušny rozhodovati jen o jednotlivých nárocích ze služebního poměru, jehož existence nebyla by už pochybna. Soud dospěl však k názoru, že takovéto rozlišování otázky existence služebního poměru od jednotlivých nároků z něho plynoucích není možno, a že vzhledem k intenci zákona, patrné z uvedených úvah historických, dlužno dle znění zákona na pořad práva civilního odkázati spory veškery, tedy nejen spory o jednotlivé nároky, nýbrž i spory o samu existenci služebního poměru trvale ustanoveného zřízence.

Na tomto stanovisku nemůže ničeho změniti ani ustanovení § 2 cit. zákona, poněvadž upravuje kompetenci toliko, pokud se týče organisování služby okresní, nikoli však co do rozhodování o právní povaze služebního poměru jednotlivých určitých zaměstnanců.

Je proto stížnost bezdůvodná.

Č. 894.

Úředníci státní: * Nárok na přiznání osobního přídavku podle § 3 zák. ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. nemají oni civilní státní úředníci, kteří při použití ustanovení § 1, odst. 1 již do vyššího stupně platového postoupili aneb zmíněného osobního přídavku již nabyli.

(Nález ze dne 20. června 1921 č. 4263.)

Věc: Kazimír P. na S. (adv. Dr. Josef Tykač ze Smíchova) proti ministerstvu vnitra o přiznání osobního přídavku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel, narozený dne 6. prosince 1858, vstoupil do služby státní dne 5. listopadu 1883 a dosáhl dne 26. dubna 1917, jmenován byv dvorním radou, požitků 1. platové stupnice V. hodnostní třídy. Rozhodnutím zemské správy politické v Praze bylo mu na základě zákona ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. započteno 5 válečných půlletí pro postup do vyšších služebních požitků, pročež postoupil již dnem 26. října 1918 do 2. plat. stupně V. hodn. třídy a dovršil tudíž dnem 26. října 1920 v V. hodn. třídě 6 služebních roků. Vzhledem k ustanovení odst. 4 §u 1 čl. I. zák. ze dne 19. února 1907 č. 34 ř. z. nemohl však, poněvadž dokonal 6. listopadu 1918 60. rok věku a dnem 4. listopadu 1918 35. rok služby, postoupiti do 3. stupně služebního V. hodn. třídy a domáhal se proto podle §u 3 zák. ze dne 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. přiznání osobního, do pense započitatelného přídavku, rovnajícího se rozdílu mezi druhým a třetím stupněm platovým V. hodn. třídy. Této žádosti nebylo vyhověno, poněvadž zmíněný osobní přídavek možno povoliti pouze oněm státním úředníkům, kteří při použití ustanovení § 1, odst. 1. uvedeného zákona, tudíž následkem započtení válečných let, nemohou do vyšších služebních požitků jen proto postoupiti, že již dosáhli 60. roku věku a 35 let služebních, podmínky této však zde není,